

La unitat com a resposta

El debat sobre la qüestió nacional catalana està centrant el debat polític com no ho feia des de la Segona República. Paral·lelament, el Principat i el País Valencià es juguen en els pròxims dotze mesos bona part del seu futur immediat. Al nord i al sud es fa més necessari que mai un rearmament civil. Aquest Onze de Setembre hauria de simbolitzar l'inici d'una represa reivindicativa que situi les aspiracions nacionals de nou en primer pla de l'acció política dels catalans.

L'Onze de Setembre d'enguany s'ha celebrat enmig d'una intensa polèmica sobre el fet nacional i el seu encaix en el conjunt de l'estat espanyol. En el moment de tancar aquesta edició no es preveu que les mobilitzacions populars superen les xifres habituals. Però, tot i això, en l'ànim dels ciutadans nacionalistes, les dates prèvies a la commemoració s'han viscut amb un plus de tensió afegida que feia anys que no es produïa. Una tensió provocada per les sistemàtiques agressions verbals i polítiques a què el nostre país ha estat sotmès durant els últims mesos.

Certament, el debat sobre la qüestió nacional catalana està centrant el debat polític com no ho feia des de la Segona República. I tot fa preveure que al curs que ara comença aquest protagonisme s'accentuarà encara més. El Partit Popular ha convertit l'anticatalanisme en l'eix central de la seua estratègia per enderrocar el govern del PSOE. El més preocupant és comprovar com en uns moments en què la política hauria de regenerar-se i donar resposta als problemes reals, l'única resposta que és capaç de donar el principal partit de l'oposició sigui agitar el fantasma de la Catalunya insolidària.

Paral·lelament, el Principat i el País Valencià es juguen en els pròxims dotze mesos bona part del seu futur immediat. Un repàs a l'agenda política ho fa prou evident: la negociació sobre els pressupostos de l'estat ha de possibilitar la recuperació econòmica global, però també —sobretot— ha d'omplir de contingut el tant esbombat tomb autonòmic, que un any i mig després de començar la present legislatura encara no s'ha produït. En cas contrari, a CiU li resultarà molt difícil justificar el seu suport al govern del PSOE. I a més, Catalunya continuarà, 15 anys després, sense veure complert el seu estatut d'autonomia. Al País Valencià, la celebració de les properes eleccions autonòmiques pot conduir a un panorama nou: l'accés de la dreta al govern de la Generalitat. Una circumstància que en condicions normals no hauria de ser especialment traumàtica, però que en el nostre cas pot resultar una involució. PP i UV ja han donat prou mostres que el seu accés al poder significaria indubtablement un retrocés nacional i cultural d'imprevisibles conseqüències.

Al nord i al sud es fa més necessari que mai un rearmament civil. Aquest Onze de Setembre hauria de simbolitzar l'inici d'una represa

reivindicativa que situe les aspiracions nacionals de nou en primer pla de l'acció política dels catalans. Seria bo també que en aquests moments el Principat i el País Valencià no visquessin d'esquenes l'un de l'altre. La història recent ens ho ensenya. I per primera vegada en molts anys es donen les condicions que permeten un treball conjunt. En aquest sentit, és molt positiva la proliferació d'iniciatives que tendesquen a reforçar el caràcter unitari de la resposta civil. La proposta d'Iniciativa per Catalunya, Esquerra Unida del País Valencià i l'Entesa de l'Esquerra de Menorca d'avançar cap a l'estat federal és un símptoma més que en els últims temps s'han descongelat les relacions entre els partits polítics dels diversos territoris.

També hem de saludar el posicionament inequívoc en favor de la unitat de la llengua de les universitats valencianes, així com les mostres de solidaritat que han arribat de la resta dels Països Catalans, arran de l'homologació dels títols de català de les tres administracions autonòmiques, decidida pel govern valencià de Joan Lerma el passat mes d'agost.